

Priča jedne doktorice iz porodilišta

<"xml encoding="UTF-8?">

Priča zbog koje će vam poteći suze

Ulazim u porodilište... Na porođajnom stolu mlada osoba koja ima dvadesetak godina, mršava, upalih obraza, tamnih podočnjaka. Ne čuje se...

Babica mi prilazi i kaže: "Doktorka, žena je dilatirana šest centimetara. Termin porođaja je kraj sljedećeg mjeseca, a beba je baš mala."

"Kako se zoveš", pitam i prilazim ženi.

"Melisa", kaže jedva čujno.

"Odakle si?", nastavljam sa pitanjima.

"Odavde", kaže, "tu sam se udala".

"Dobro Melisa, što si tako mršava? Jedeš li ti uopšte", pitam.

"Da, odgovara kratko. Dobro jedem. Znae doktorka, moj muž radi i zaradi, ne pije. Dobar je.

Svaki dan imamo hljeba i ponešto skuvamo. Lijepo živim, ne žalim se" priča.

Ja počinjem da se ledim... Shvatam da je iskrena. Da je to stvarno tako. Ona stvarno jede samo jednom dnevno i misli da je to u redu.

"Melisa, koga imaš ? Brata, sestru", upitam.

"Samo sestru, doktorka, ali ona je u hraniteljskoj porodici. Znae, mama je umrla, tata radi po cio dan i nije znao šta će sa mnom. A bila sam vrijedna, čistila sam, kuvala. Odem na pijacu i

uzmem zeleniš što bace. A bace dobru hranu. Kaže on meni, Melisa našao sam ti muža. I doveo ga. Idi, dijete sa njim, biće ti bolje nego ovdje. I tako sam se ja udala", kaže.

"I je li ti lijep muž", pokušavam da se našalim.

"Dobar je", prozbori i nastavlja da ćuti. Samo grimase na licu pokazuju da je boli. Mlada žena koja prihvata realnost, ma koliko bila teška, koja ne zna za bolje, mrtva u svojoj nemoći da bilo šta promijeni.

Babica mi donosi njene analize krvi.. Bacam pogled na papir i steže mi se knedla u grlu. Teška anemija, hipoproteinemija.

"Znae, nastavlja, ovo je djevojčica. Zvaću je Amina. Imam stvari. Sve sam oprala i složila, znae stvarno su ko nove. I pelene, imam i pelene. Nego, nemojte da se ljutite mislim da ću da

se napnem.”

“Napni se, Melisa”, kažem i gledam u babicu. Svi ćutimo. Nemamo riječi. A iznutra nas steže,
boli..

Hajde Melisa, najjače što možeš, napni. Melisaa sluša, njeno mršavo tijelo daje svu svoju
snagu, i ona se porodi. Beba mršava, ali lijepa, plače, crnokosa.

“Dušo, mama te je dočekala. Dušo, dajte mi je da je ljubim”, kaže.

Uzima je, grli, ljubi i plače od sreće.

“Dušo, ti si meni sve. Koliko je teška, doktorka?”, pita.

“Evo samo malo, Melisa, izmjerićemo bebu”, objasnim. Beba je teška 2 200 grama. Terminska
beba, beba gladne Melise.

“Lijepa je doktorka, stvarno je lijepa”.

“Jeste Melisa, lijepa...”

Tjeram babicu da joj donese stvari, da je presvučemo. Babica obara pogled. Odlazi u pripremu i
donosi kesu, najlonsku, običnu i u njoj jedna stara spavaćica, jedna kesa uložaka i sapun.

“Melsia, jesi li gladna, žedna?”

“Nisam, ješću kasnije. Ne brinite, ne treba meni mnogo”. I prvi put Melisaa ima osmijeh.

Izlazim iz porodilišta. Čeka me nizak čovjek.

“Ja sam Melisin muž. Da li je Melisa dobro?”

“Jeste”, kažem i gledam ga. Iznošena majica, ali čista, velika trenerka i pocjepane patike. Ruke,
grube, ranjave. Porodila se i beba je dobro. Srećan je.

“Molim vas, dajte ovo Melisii”, reče i pruža malu kutiju plazme i sok.

“Neka jede, treba da doji, a ja cu doći sutra.. Eto krenulo mi, imam da radim,..”

Odlazim puna tuge. To je stvarnost. Tu oko mene.

Sutradan u viziti, dolazim do nje. Osmjehuje mi se. Miriše na sapun, oprane kose u spavaćici sa
porođaja, koja je čista.

Shvata moj pogled. Gleda me u oči i kaže.

“Oprala sam je i osušila se. Toplo je. Vidite”, kaže i pokazuje na stočić kraj kreveta.

Sokovi, napolitanke, plazme, čokolade.

“Dale su mi, nisam uzela... Kažu, jedi Melisa, vidi kako si mršava, a mi debele”.

Namještam osmijeh i gledam oko sebe... Ove divne žene iz sobe su osjetile da treba da joj
pomognu i donijele su joj od uložaka do hrane, a da je pritom ni jednog trenutka nisu uvrijedile..

Dolazi dan otpusta. Pri polasku Melisa dolazi da se zahvali...

“Hvala vam na stvarima za bebu. Nije trebalo.”

“Neka Melisa, uživaj. Nije to ništa.”

“Hvala , hvala...”

A on ih čeka... Ljubi ih u kosu i daje Melisi jednu ružu... Tako se valja...
...Gledam ih i mislim... Koliko ti je stvarno potrebno da budeš srećan? Zaista ne znam